

ISBN 978 90 00 40369 1
ISBN 978 90 00 40370 7 (e-book)
NUR 343

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Our Perfect Storm*
oorspronkelijke uitgave by Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL,
INC., Armonk, New York, U.S.A.

www.unieboekspectrum.nl

tekst © Carley Fortune, 2026
vertaling Tessa van Dooren
omslagbeeld Elizabeth Lennie
Kaart binnenwerk David Lindroth Inc.
omslagontwerp Ashley Tucker, bewerkt door bij Barbara
zetwerk binnenwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor alle stoere meiden en onstuimige vrouwen
en voor mensen die zielsveel van hen houden

HOOFDSTUK EEN

Alles glinstert vanavond. De sierlijke kristallen kroonluchters met hun glimmende tranen. De feestlichtjes die buiten in de bomen hangen. Zelfs ik.

Met mijn dierbaarste vrienden en familieleden om me heen zit ik als een koningin te midden van haar onderdanen in de stijlvolle eetzaal van een historisch landhuis. De tafel voor me is gedekt met Frans tafellinnen, gouden bestek en tientallen kaarsen omgeven door een gloeiende lichtkrans. Ik kijk naar de flikkerende reflectie in de koperkleurige vazen boordevol pioenrozen.

Mijn oogleden zijn bedekt met een goudkleurig laagje, mijn honingblonde haar is voorzien van nieuwe highlights en mijn jurk is gemaakt van champagnekleurige zijde zo licht als schuimgebak. Aan mijn linkerhand zit een kolossale gele diamant waaraan ik nog niet heb kunnen wennen. Ik ben opgepoetst als een opaal, maar heb het gevoel dat ik geen lucht krijg.

Ik had nooit gedacht dat ik zou trouwen, maar hier zit ik dan, twee dagen voor mijn tweede bruiloft.

Niet dat de eerste telde.

Een in een smoking en vlinderdas gehulde pianist speelt iets gevoelig op de Steinway, maar even verdwijnt alles naar de ach-

tergrond. De tijd glijdt weg en ik ben weer bij die eerste bruiloft onder de appelboom.

Onder de takken legden we onze gelofte af, met een confetti van afgevallen fruit aan onze voeten. Mijn jurk: gemaakt van een oud gordijn, alsof ik een van de Von Trapp-kinderen was. Mijn boeket: een bosje uit de tuin geplukte viooltjes waarvan de steel-tjes met keukentouw waren samengebonden. Op zijn trui zat een duimgrote vlek van mijn moeders appelbessencrumble – hij was altijd aan het eten en knoeide zich altijd onder. Ik herinner me hoe ik die kleine paarse veeg bestudeerde voordat hij het woord nam.

Frankie, ik beloof...

Een koele hand wordt op mijn pols gelegd.

‘Frankie?’

Met knipperende ogen keer ik terug naar het heden. Ik voel hoe de stellage van haarspelden die mijn leeuwenmanen in een verfijnde Franse wrong houden, zich in mijn schedel boort. Proef de kleverige suikerspinsmaak van mijn lipgloss. Voel de zijde die over mijn dijen glijdt. De bezorgde blik van mijn bruidsmeisje.

‘Frankie?’ vraagt Aurora opnieuw, met haar tot spleetjes geknepen espressokleurige ogen op me gericht. ‘Gaat het?’ Haar vingers zijn als vijf kleine ijspegels tegen mijn huid. Ik weet zeker dat ze half hagedis is, ze voelt altijd koud aan.

Haar vlechtjes zijn aan een kant uit haar gezicht gestreken, een waterval van zwart die geleidelijk overgaat in paars en pastelroze. Haar lippen zijn gestift in vrijwel dezelfde poederroze tint als haar jurk met één schouder. Als je de tatoeages wegdenkt die haar ene arm volledig bedekken, ziet ze eruit alsof boswezens en goede feen haar vanavond hebben geholpen met aankleden.

‘Ja hoor, prima,’ zeg ik. Ik verplaats mijn blik naar de lege stoel en de knoop in mijn maag wordt aangesnoerd. ‘Ik ben zo terug.’

Ik wacht niet op haar reactie voordat ik de gang op duik. Ik vind een donker hoekje onder de mahoniehouten trap en bel hem. Meteen krijg ik de voicemail. Ik laat mijn voorhoofd tegen het bro-

kaatbehang rusten en spreek opnieuw een bericht in.

‘Met mij. Weer. Bij de receptie zeggen ze dat je nog steeds niet hebt ingecheckt. Zeg alsjeblieft dat je komt. Ik heb je nodig, George. Ik denk niet dat ik dit zonder jou kan.’

Ik sluit mijn ogen en adem diep in om mijn angst weg te drukken.

Ik loop terug naar mijn plaats, met Aurora en haar vriendin Betty aan de ene kant en mijn verloofde aan de andere. Ik buig me naar Nate toe en knijp in zijn hand terwijl hij mijn wang kust.

Het zes gangen tellende welkomstdiner van vanavond is het begin van ons trouwfeest en ik wil ervan genieten. Niet ‘ervan genieten’ zoals ik als onbezonnen twintiger gedaan zou hebben, maar ‘ervan genieten’ op een manier die past bij een verantwoordelijke dertigjarige vrouw die op het punt staat met een gelauwerde wiskundeprofessor te trouwen.

Nate is 16 jaar ouder dan ik, maar met zijn volle bos rossig haar lijkt hij veel jonger dan 46. Hij heeft duizelingwekkende lichtbruine ogen en hoewel hij speciaal voor de bruiloft gladgeschoren is, heeft hij meestal een stoppelbaard van een paar dagen. Hij lacht makkelijk en vaak. Vanavond draagt hij een donkerblauw pak, maar je ziet hem eerder voor je terwijl hij in een kilt door de Schotse Hooglanden trekt dan terwijl hij een college over kansberekening geeft.

Ik kijk de zaal rond, al vermijd ik de lege stoel naast Mimi, de oma van George. Ik heb er nooit van gedroomd een bruid te zijn, maar als dat wel het geval zou zijn geweest, had ik me zeker niet zo’n overdadige bruiloft voorgesteld. Darlington Manor en het bijbehorende landgoed strekken zich uit over veertig hectare aan bossen en weilanden op een uur rijden ten oosten van Toronto. De komende dagen staan de met antiek ingerichte gastenverblijven, de onberispelijk verzorgde tuinen, het met een Michelinster bekroonde restaurant en de wandelpaden volledig tot onze beschikking.

De eerste keer dat Nate trouwde, was hij een postdoctorale student zonder een rooie cent; hij en zijn ex gaven elkaar het jawoord op het stadhuis en na afloop troffen ze hun vrienden in een kroeg. De bruid droeg een spijkerbroek. Dat vond ik geweldig klinken, maar Nate wilde het groots aanpakken. Feestelijk. Uitbúndig. Dat laatste woord had hij met een opgetrokken blonde wenkbrauw gezegd, precies wetende hoe hij mijn belangstelling moest wekken.

Ik stortte mezelf op het samenstellen van de menu's, besprak elk gerecht uitgebreid met de chef-kok en proefde elke hap. Morgen arriveren er meer gasten en kan iedereen kiezen uit verschillende ervaringen die allemaal draaien om goed eten. Mensen kunnen onder leiding van een expert speuren naar morieljes, wilde prei en varenscheuten, of een paardrijtocht door de bossen maken voor een picknicklunch, bereid op een open vuur. In de imposante, tweehonderd jaar oude kelder van het landgoed wordt een wijnproeverij gehouden, begeleid door ambachtelijke kazen en confituren. 's Avonds repeteren we met een kleinere groep de ceremonie, gevolgd door een diner voor al onze vrienden.

Het hoogtepunt vormen natuurlijk de ceremonie en receptie op zaterdag. De gastenlijst is 120 namen lang. Mijn jurk kostte evenveel als een kleine auto. Voor het begin van de ceremonie heeft een strijkkwartet 'Orchard House' leren spelen, het thema van de beste film aller tijden: *Little Women* uit 1994. (Ik duld geen tegenspraak.)

Ik heb me altijd vereenzelvigd met Jo March. Ik ben koppig, opvliegend en onafhankelijk. Ik heb nooit een partner gewild, en toen ineens wel. Ik ben niet bijzonder ijdel, behalve als het op mijn haar aankomt. Vroeger verafschuwde ik het deel van de film waarin Jo Lauries aanzoek afwijst; ik vond professor Bhaer te oud en saai. Toen werd ik ouder en leerde Nate kennen.

Hij betrapte me op heterdaad toen ik in een koffiezaak naar hem stond te gluren in de rij. Niet lang daarvoor had ik in een vlaag van woede en burn-out mijn baan als souschef opgezegd en

op het moment dat ik hem zag, bevond ik me in de tweede week van een carrièreswitch en een regelmatig werkschema. Nate glimlachte en de rest van zijn gezicht volgde. Zijn ooghoeken. De lijnen rond zijn mond. Het was alsof ik naar een timelapse van een ontluikende bloem keek. Hij knoopte een praatje aan, vroeg mijn nummer en stuurde een uur later een appje.

Ga zaterdag met me uit eten.

Die punt aan het einde fascineerde me. Ik was onder de indruk van zijn directheid en het gemak waarmee hij meedeelde wat hij wilde. Hij speelde geen spelletjes. Was wars van pretentie. Had geen slechte openingszinnen. Nate was een mán. En ik wilde volwassen worden.

Volgens Aurora was ik alle keren dat ik *Little Women* keek en las eigenlijk aan het manifesteren. Eindelijk was ik klaar voor een serieuze relatie en het universum stuurde me een professor, net als bij Jo.

‘Grote kans dat hij de ware is,’ zei Aurora voorafgaand aan onze eerste date. Ze is een hopeloze romanticus, maar ze had gelijk. Een halfjaar later vroeg Nate me ten huwelijk en trok ik bij hem in, in zijn huis in Seaton Village.

Een ober in een zwart gilet zet een bord met een gouden rand voor me neer. Erop liggen drie ravioli met krabvulling. Ik speel ermee terwijl ik afwezig de elkaar overlappende gesprekken volg. Nate heeft het over zijn volgende triatlon, Aurora en Betty lachen om iets wat Mimi zei en mijn moeder zit met mijn toekomstige schoonmoeder over onze huwelijksreis te kletsen.

Nate en ik blijven na de bruiloft nog een paar nachten in het landhuis, maar de echte reis maken we in juli. We hebben een week in een resort in Tofino geboekt, een afgelegen strandparadijs in het gematigde regenwoud aan de westkust van Vancouver Island. Onze villa ligt pal aan de oceaan.

Mijn moeder ziet me staren en er trekt kort een bezorgde uitdrukking over haar gezicht. Mijn glimlach is vervlogen. Ik plak hem weer op mijn mond en hoop dat ze het dunne zweetlaagje op mijn huid aanziet voor een voorhuwelijks gloed. Aurora kan met haar moeder overal over praten, maar ik neem de mijne niet op dezelfde manier in vertrouwen. Mijn moeder heeft er geen idee van dat mijn levenslange beste vriend misschien niet komt. Ze is dol op George en dat is geheel wederzijds. Mijn relatie met haar is complexer.

Toen ik acht was, heeft ze ons gezin anderhalf jaar in de steek gelaten. Mijn broers hebben dat kunnen vergeten en vergeven, maar ik heb er altijd moeite mee gehad om de vrouw die vertrok te rijmen met de vrouw die terugkwam. Ik was veranderd in haar afwezigheid, maar zij nog meer.

‘Je doet raar,’ zegt Aurora, terwijl ik George onder tafel nog een appje stuur.

Je hebt beloofd dat je dit zou doen. Dat je mijn getuige zou zijn.

Ik stop mijn telefoon onder mijn dij. ‘Is dat zo?’

‘Je hebt amper iets gegeten.’ Ze kijkt nadrukkelijk naar mijn on-aangeroerde bord.

Ik ben geen kok meer, maar geniet nog steeds van eten. Op elke mogelijke manier. Ik geniet ervan om over eten te praten. Het te kopen. Te bereiden. En het meest nog geniet ik ervan om het te nuttigen.

Maar ik ben te nerveus om meer dan een hapje ravioli te nemen. Wat als George van gedachten is veranderd?

De afgelopen jaren is hij steeds meer van me vervreemd. Ik heb hem niet meer gezien sinds we afgelopen Kerstmis op het grasveld achter mijn ouderlijk huis tegen elkaar stonden te schreeuwen, maar had nooit verwacht dat hij me volledig zou buitensluiten.

‘Je kijkt steeds stiekem op je telefoon,’ zegt Aurora.

‘Nietes.’

Als antwoord werpt ze me dé blik toe. In tegenstelling tot mij heeft Aurora geen ruzieachtige vezel in haar lijf, maar ze heeft wel dé blik. Opgetrokken wenkbrauwen. Lippen op elkaar geperst in een strakke lijn. Het is haar manier om me ergens op aan te spreken zonder me ergens op aan te spreken.

Ik dwing mezelf een hap te nemen. ‘Beter?’ vraag ik met mijn mond vol.

Ze glimlacht. ‘Heel waardig voor een bruid.’

Precies op het moment dat Nates moeder met haar tot spleetjes geknepen ogen onze kant op kijkt, steek ik mijn tong uit. Ze mag me niet, en aangezien Nate en ik elkaar pas een jaar kennen, kan ik het haar niet kwalijk nemen dat ze terughoudend is. Maar ik ga haar zéker nog voor me winnen.

‘Nou doe je het weer,’ zegt Aurora, terwijl ik het eten rondschuif op mijn bord.

‘Wat?’

‘Niet eten.’

Ze kijkt de zaal rond. ‘Hij is niet te laat, hè?’

Dat is wat ik tegen iedereen heb gezegd: dat George op weg vanaf het vliegveld in een file is beland. Ik heb bij Mimi geïnformeerd, maar die heeft vandaag ook niks van hem gehoord.

Met kramp in mijn maag schud ik mijn hoofd.

‘Het is niet het einde van de wereld als hij niet komt, toch?’ vraagt Aurora.

Ik probeer te lachen om het valse optimisme in haar stem, maar het geluid blijft steken in mijn keel als een stuk kauwgom waarop ik te lang heb gekauwd. 22 jaar lang is George er altijd geweest als het er echt toe deed. Aurora knijpt in mijn hand en hoewel haar vingers ijskoud zijn, hou ik me stevig aan haar vast.

‘Je staat aan het begin van een heel nieuw hoofdstuk in je leven. Als hij besluit daar geen deel van te willen uitmaken, is dat jammer voor hem.’

Ik voel iets prikken achter mijn ogen en kijk naar de kroonluchters om de tranen tegen te houden. George is mijn beste vriend. Ik wil hem in elk hoofdstuk.

Als mijn telefoon trilt, weet ik zo zeker dat hij het is dat de aanblik van mijn broers naam op het scherm als een aambeeld op mijn borst voelt.

*Moby: Je ziet eruit alsof je elk moment over je nek kunt gaan.
Afblazen kan nog steeds, hè.*

Ik verberg mijn scherm zodat Nate het bericht niet kan lezen en werp Moby aan de andere kant van de tafel een vernietigende blik toe. Hij en Darwin hebben me dit huwelijk al uit mijn hoofd proberen te praten. De ochtend na mijn vrijgezellenfeest organiseerden ze een stuntelige interventie tijdens het ontbijt.

'Je hebt nog nooit een serieuze relatie gehad. Vanwaar ineens die haast?'

Maar over één ding heeft Moby gelijk: ik zou zo kunnen overgeven.

'Ik moet even naar het toilet,' zeg ik tegen Aurora.
En dan zie ik hem.

HOOFDSTUK TWEE

George staat in de gewelfde deuropening. Even vraag ik me af of mijn verbeelding me parten speelt. Maar nee.

Mijn beste vriend is hier en alles komt goed.

Hij is verrassend niet-rommelig gekleed in een zwart jasje en een wit overhemd, beide onberispelijk, maar zijn kastanjebruine haar is een wilde puinhoop. Zoals gewoonlijk moet hij dringend naar de kapper: donkere lokken vallen over zijn voorhoofd en golven rond zijn oren.

Aurora noemde George ooit een vleesgeworden Clark Kent, wat ik een beetje overdreven vond, al is hij inderdaad lang en knap. Hij is ook een brildragende verslaggever met een brave inborst, geen greintje zelfbehoud en een kaaklijn die sommigen gebeiteld zouden noemen. De bril is bijna vierkant en zwart, en al sinds zijn journalistieke opleiding draagt hij dit of een vergelijkbaar montuur. Ik weet zeker dat hij het destijds koos omdat het precies leek op wat een verslaggever in een tv-serie zou dragen. Uiteraard stak ik daarover de draak met hem.

Met een ondoordringelijke uitdrukking laat George zijn blik door de ruimte gaan. Als zijn ogen de mijne vinden, sta ik zo snel op dat mijn stoel omvalt.